

**T.C.
YARGITAY
HUKUK GENEL KURULU**

ESAS NO : 2017/1038
KARAR NO : 2021/458
KARAR TARİHİ : 13.04.2021

MAHKEMESİ: Aile Mahkemesi

1. Taraflar arasındaki “ziynet eşyasının aynen iadesi, olmadığı takdirde bedelinin tahsili” davasından dolayı yapılan yargılama sonunda, ... 12. Aile Mahkemesince verilen davanın kısmen kabulüne ilişkin karar davacı ve davalı vekilleri tarafından temyiz edilmesi üzerine Yargıtay 3. Hukuk Dairesince yapılan inceleme sonunda bozulmuş, Mahkemece Özel Daire bozma kararına karşı direnilmiştir.

2. Direnme kararı davacı vekili tarafından temyiz edilmiştir.

3. Hukuk Genel Kurulunca dosyadaki belgeler incelendikten sonra gereği görüşüldü:

I. YARGILAMA SÜRECİ

Davacı İstemi:

4. Davacı vekili boşanma talebini de içeren daha sonra ziynet talepleri yönünden tefrik edilen dava dilekçesinde; taraflara düğünde takılan 200 adet çeyrek altın, 6 adet tam altın, 3 adet yarım altın, 19 adet 20'şer gram 22 ayar altın bilezik ile 1 adet 14 ayar 13 gram altın bilezikten oluşan ziynet eşyasının öncelikle aynen iadesine, mümkün olmaması hâlinde ödeme günündeki değerlerinin davalıdan tahsiline karar verilmesini talep etmiştir.

Davalı Cevabı:

5. Davalı vekili; talep edilen miktarda ziynet eşyasının bulunmadığını, toplamda 150 civarı küçük altın ve muhtelif ölçülerde bilezik takıldığını ancak örf ve adetlere göre düğünde takılan tüm takıların erkek tarafına ait olduğunu savunarak davanın reddine karar verilmesini istemiştir.

Mahkeme Kararı:

6. ... 12. Aile Mahkemesinin 10.11.2014 tarihli ve 2013/241 E., 2014/732 K. sayılı kararı ile; davaya konu ziynetlerin davalı yan uhdesinde kaldığının kabulü ile birlikte düğünlerdeki takıların kime takıldıysa ona ait olacağına ilişkin geleneklerinden bahseden davalı tanığının beyanı ve taraflara takılan takıları gösterir bilirkişi raporu benimsenerek sadece kadına ait olduğu anlaşılamayan davalıya takılan takıların onun kişisel malı sayılacağı gerekçesiyle, ispatlandığı kanaatine varılan 31 çeyrek altın, 22 ayar 11 adet bilezik, 22 ayar 1 adet bilezik, 1 adet 14 ayar fantezi bilezik yönünden davanın kısmen kabulüne karar verilmiştir.

Özel Daire Bozma Kararı:

7. Yerel Mahkemenin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde davacı ve davalı vekilleri tarafından temyiz isteminde bulunulmuştur.

8. Yargıtay 3. Hukuk Dairesinin 27.01.2016 tarihli ve 2015/2539 E., 2016/842 K. sayılı kararı ile;

“...Dosyadaki yazılara, kararın dayandığı delillerle kanuni gerektirici sebeplere ve özellikle delillerin takdirinde bir isabetsizlik görülmemesine göre, davalı vekilinin tüm temyiz itirazları yerinde değildir.

Davacı vekilinin temyiz itirazları yönünden yapılan incelemede ise;

Dava; düğünde takılan ziynet eşyalarının aynen iadesi; bunun mümkün olmaması halinde değerinin nakden tahsili istemine ilişkindir.

Kural olarak, düğün sırasında takılan ziynet eşyaları, kim tarafından, kime takılırsa takılsın, kadına bağışlanmış sayılır ve artık kadının kişisel malı sayılır.

Türk Medeni Kanunu'nun 6.maddesi hükmü uyarınca; Kanunda aksine bir hüküm bulunmadıkça, taraflardan her biri, hakkını dayandığı olguların varlığını ispatlamakla yükümlüdür. Gerek doktrinde, gerek Yargıtay içtihatlarında kabul edildiği üzere ispat yükü, hayatın olağan akışına aykırı durumu iddia eden ya da savunmada bulunan kimseye düşer. Somut olayda; tarafların düğünlerinde, davalıya takılan 1 adet 22 ayar 13 gr bilezik, 3 adet yarım altın, 2 adet tam altın, 80 adet çeyrek altının, davalıya ait olduğu kabul edilerek, sadece, düğünde kadına takılan altınların bir kısmı yönünden kabul kararı verildiği; talep olunan 5 adet altın bileziğin ise, davalı tanığı anne ...' nin(bilezikleri düğünlerde davacının kolunda gördüm) beyanına göre davacıya iade edildiği kabul edilerek, bu talep yönünden ise ispatlanamayan davanın reddine karar verildiği anlaşılmaktadır.

Oysa, davalı tanığı annenin beyanı; dava konusu 5 adet burma bileziğin davalı tarafından davacıya iade edildiğinin ispatına yeterli değildir.

Mahkemece yapılacak iş; düğünde taraflara takılıp da davacıya iade edildiği ispatlanamayan, davalıya da takılan altınlar ve 5 adet burma bilezik de dahil altınlar hakkında davanın kabulüne karar vermekten ibarettir. Yanılgılı değerlendirme sonucu yazılı şekilde hüküm tesisi doğru görülmemiş, bozmayı gerektirmiştir.” gerekçesiyle karar bozulmuştur.

Direnme Kararı:

9. Mahkemenin 30.05.2016 tarihli ve 2016/234 E., 2016/388 K. sayılı kararı ile; takıların davalı elinde kaldığı kabul edilerek tekrar davacıya iade edildiğinin ispat yükünün davalıda olduğundan bahisle kısmen kabul kararı verildiği, bu karar verilirken davalıya takılan takıların davalıya, davacıya takılan takıların ise davacıya ait kişisel mal olduğunun kabul edildiği, sadece davalıya takılan 13 gram 22 ayar 1 adet bilezik yönünden bu takının kullanılış amacı ve niteliğine göre erkek tarafından kullanılabilecek takılardan olmaması nedeni ile davanın kabul edildiği, Özel Dairenin ise düğünde takılan takıların kime takılırsa takılsın kadına bağışlanmış ve onun kişisel malı olacağından bahisle bozma kararı verdiği, bu bozma gerekçesinin doğru olmadığı, zira tanık ...'nın yeminli ifadesinde bu tür takıların kime takılır ise onun sayılacağına dair adetleri olduğunu beyan ettiği, davalıya takılan takıların bilirkişi raporunda da fotoğraf ve CD incelenerek açıkça belirlendiği üzere ziynet-yarım-çeyrek altın, para ve bir adet 13 gram 22 ayar bilezikten ibaret olduğu, davalı erkeğe takılan bilezik yönünden davacı kadının davasının zaten önceki kararda kabul edildiği, diğer ziynet-yarım-çeyrek altının ise nitelikleri ve kullanım amaçları gereği yatırım aracı oldukları, günümüzde erkeklerin de altın günleri yapmaya

başladıkları, bankalarda altın hesabı açtıkları, bu tür değerli metallerin tasarruf amacı ve aracı olarak sürekli alınıp satıldığı, para biriktirildiğinde bu nitelikte değerli metallerin herkesçe edinildiğinin bir gerçek olduğu, kaldı ki Özel Dairenin bu takıların kadına bağışlanmış sayılacağını kabul ettiği, bağışın, bağışlayan kişinin bağış iradesini bağışlanana tevdi etmesi ve bağışlananın da bu bağışı kabul edilmesi ile sonuçlanan bir işlem olduğu, düşün sırasında davacıya bağış iradesini gösterip ona takı takma serbestisi var iken hâlen yatırım amacı ve aracı niteliğinde olan belirtilen takıların davalıya takılması hâlinde, bu takıları takanların bağış iradesinin davacıya değil davalıya yöneltildiği ve onun da kabul etmesi ile artık davalının kişisel malı olacağı kanaatinin hasıl olduğu, aslında bu nitelikteki takıların edinilmiş mal olduğu hususunun da uygulamada tartışılmaya başlanması gerektiği ancak davacı yanın bu yönde bir talebinin olmadığı, yine beş adet burma bilezik yönünden davalının annesi de olsa tanık ...'nin bu bilezikleri davacının kolunda gördüğünü yeminli olarak ifade ettiği, tanığın doğru söylemediğine ilişkin somut belirti olmaz ise asıl olanın yeminli tanıkların doğruyu söylediklerinin kabul edilmesi gerektiği, tanığın salt davalının annesi olmasının onun doğruyu söylemediğini kabule yetmeyeceği gerekçesiyle direnme kararı verilmiştir.

Direnme Kararının Temyizi:

10. Direnme kararı süresi içinde davacı vekili tarafından temyiz edilmiştir.

II. UYUŞMAZLIK

11. Direnme yolu ile Hukuk Genel Kurulu önüne gelen uyuşmazlık;
a) Düşündeki takıların takılan kişiye ait olacağına ilişkin gelenekleri bulunduğu dair tanık beyanı olan eldeki davada, kullanılış amacı ve niteliğine göre erkek tarafından kullanılamayacaklar hariç olmak üzere düşün sırasında erkeğe takılan ziynet eşyalarının erkeğin kişisel malı sayılıp sayılamayacağı,

b) Yerel Mahkemece verilen ilk kararda, düşünde davacıya takıldığı benimsenen 5 adet bilezik yönünden talep reddedilmiş ve davacı tarafından bu husus temyize konu edilmemiş olmakla birlikte, Özel Dairece davacı lehine bozma nedeni yapılmasının davalının kazanılmış hakkının ihlali mahiyetinde olup olmadığı, taraflarca ileri sürülmemesi nedeniyle bu hususun re'sen nazara alınıp alınamayacağı, re'sen dikkate alınamayacağı sonucuna varılacak olursa düşünde davacı kadına takılan ve saklanması için kendisine teslim edilen 5 adet burma bileziği davacıya iade ettiğine ve akabinde birkaç sefer davacının kolunda gördüğüne ilişkin tanık olarak dinlenen davalının annesinin yeminli beyanına itibar edilip edilemeyeceği, buradan varılacak sonuçlara göre davalıya takılan altınlar ve 5 adet burma bilezik yönünden de davanın kabulünün gerekip gerekmediği noktalarında toplanmaktadır.

III. GEREKÇE

12. Yerel Mahkeme ile Özel Daire arasındaki uyuşmazlığın aydınlatılması için ispat hukuku yönünden geçerli kurallara değinmekte yarar vardır:

13. Dava konusu edilen bir hakkın ve buna karşı yapılan savunmanın dayandığı vakıaların (olguların) var olup olmadıkları hakkında mahkemeye kanaat verilmesi işlemine ispat denir.

14. 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun (HMK) 187/1. maddesi;

“İspatın konusunu tarafların üzerinde anlaşılmadıkları ve uyuşmazlığın çözümüne etkili olabilecek çekişmeli vakıalar oluşturur ve bu vakıaların ispatı için delil gösterilir.” şeklinde düzenlenmiştir.

15. Vakıa (olgu) ise, 03.03.2017 tarihli ve 2015/2 E., 2017/1 K. sayılı Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararında; kendisine hukuki sonuç bağlanmış olaylar şeklinde tanımlanmıştır. İspatı gereken olaylar, olumlu vakıalar olabileceği gibi olumsuz vakıalar da olabilir.

16. Diğer taraftan hâkim, taraflar arasında uyuşmazlık konusu olan vakıaların gerçekleşip gerçekleşmediğini, kural olarak kendiliğinden araştıramaz. Bir olayın gerçekleşip gerçekleşmediğini taraflar ispat etmelidir. Bir davada ispat yükünün hangi tarafa ait olacağı hususu ise HMK'nın "İspat yükü" başlıklı 190. maddesinde yer almakta olup; "İspat yükü, kanunda özel bir düzenleme bulunmadıkça, iddia edilen vakıaya bağlanan hukuki sonuçtan kendi lehine hak çıkaran tarafa aittir.

Kanuni bir karineye dayanan taraf, sadece karinenin temelini oluşturan vakıaya ilişkin ispat yükü altındadır. Kanunda öngörülen istisnalar dışında, karşı taraf, kanuni karinenin aksini ispat edebilir." şeklinde hüküm altına alınmıştır.

17. Bu hüküm, 4721 sayılı Türk Medeni Kanunu'nun (TMK) "İspat yükü" başlıklı 6. maddesinde yer alan: "Kanunda aksine bir hüküm bulunmadıkça, taraflardan her biri, hakkını dayandırdığı olguların varlığını ispatla yükümlüdür." ifadesine paralel olarak düzenlenmiştir.

18. Nitekim, Hukuk Genel Kurulunun 10.11.2020 tarihli ve 2017/3-1509 E., 2020/863 K. sayılı kararında da aynı hususlara değinilmiştir.

19. Eldeki davada, davacı düğünde takılan altınların kendisine ait olduğunu ancak davalı tarafça verilmediğini iddia etmiş; davalı ise yerel örf ve adetleri gereği düğünde takılan altınların erkek tarafına ait olduğunu o nedenle davacıya verilmediğini savunmuştur. Mahkemece davalı tarafça iddia edilen örf ve adetin varlığına ilişkin dinletilen tanığının beyanına itibar edilerek kadına özgü olanlar dışında düğünde takılan ziynetlerin kime takıldıysa ona ait olduğu kabul edilmiştir.

20. İhtilaf düğünde takılan ziynet eşyasının taraflardan hangisine ait olduğu noktasındadır.

21. Mevzuatımızda, düğün sırasında takılan ziynet ile parasal değeri olan bütün eşyanın aidiyeti konusunda yazılı bir hüküm bulunmamaktadır. Bu nedenledir ki, örf ve adet hukuku uygulanmaktadır. Yargıtayın yerleşik uygulamasına, yaygın örf ve adet ile ülke gerçeklerine göre kural olarak, düğün sırasında takılan ziynet eşyası ve paralar kim tarafından ve hangi eşe takılırsa takılsın aksine bir anlaşma ya da örf ve adet kuralı olmadığı takdirde kadına bağışlanmış sayılır ve artık kadının kişisel malı kabul edilir. Yani erkeğe takılan ziynetler ve paraların da aksi kanıtlanmadığı müddetçe kadına ait olduğu kabulü vardır. Söz konusu ziynet eşyasının (altın vs.) evlenme sebebiyle gerek ailelerce ve gerek yakınlarca kadına geleceğinin güvencesi olarak takıldığı kabul edildiğinden emaneten (geçici olarak) takıldığı konusunda kadının bir kabulü olmadığı sürece genel kural kabul edilecektir. Artık, ziynetlerin geri istenmemek üzere verildiği iddia ve ispat edilmedikçe, bunları alan iade etmekle yükümlüdür.

22. İspat külfetinin hangi tarafta olduğu hususunun, yukarıda bahsedilen hukuki düzenleme çerçevesinde çözümlenmesi gerekmektedir. Davalı genel kuralın aksine örf ve adetleri bulunduğunu iddia ettiğine göre bunu ispat külfeti kendisine düşmektedir. Davalı ispat amacıyla muhtar olan tanık ...'ı dinletmiş; tanık iddia edilenden farklı olarak "bizim adetlerimiz düğünde takılan takılar, kıza takıldıysa kızın, oğlana takıldıysa oğlanın olur" şeklinde ifade vermiş; mahkemece tanığın beyanı esas alınarak hüküm kurulmuştur.

23. Hemen belirtmek gerekir ki, düğünde takılan takıların erkeğe ait olduğu yönünde örf ve adetleri bulunduğunu belirten davalının, dinlettiği tanığın beyanı ve Yargıtay'ın yerleşik uygulamasına yansıyan yaygın örf ve adet karşısında daha köklü bir adetin varlığını ispatlayamadığı açıktır. Bu durumda genel kuraldan ayrılınmasını gerektirecek bir durum söz konusu değildir.

24. Ne var ki, mahkemece dinlenen davalı tanığı ...'nin beyanına itibar edilerek 5 adet burma bileziğin davacıya iade edildiğinin kabulü ile bu 5 bilezik yönünden talebin reddine karar verilmiştir. Ancak, mahkemece kurulan 10.11.2014 tarihli ve 2013/241 E., 2014/732 K. sayılı karara davacının 5 adet burma bilezik yönünden itiraz etmemesi nedeniyle bu husus davalı yönünden usulü kazanılmış hak teşkil eder. Bu nedenle taraflarca getirilme ilkesine tabi bulunan ve davacı tarafça temyize getirilmediğinden bu yöndeki ret kararı kesinleşen 5 adet burma bilezik hakkındaki direnme kararı isabetli olmakla birlikte, yukarıdaki açıklamalar gereğince, diğer ziynetler bakımından direnme kararı Kurul çoğunluğu tarafından isabetli bulunmamıştır.

25. Ayrıca, somut olayda davalıya takılan 1 adet bilezik yönünden davacının talebi mahkemece kabul edildiğinden Özel Daire bozma kararının 9. paragrafında yapılan açıklamalar dosya kapsamı ile örtüşmemektedir. Bu durumda, Özel Daire bozma kararının 9. paragrafının 1. bendindeki “1 adet 22 ayar 13 gr bilezik” ifadesinin bozma kararında yer almasının isabetli olmadığı, karardan çıkartılması gerektiği sonucuna varılmıştır.

26. Hukuk Genel Kurulunda yapılan görüşmeler sırasında, düğünde takılan takıların düğün masraflarına katkı mahiyetinde olduğu ve kime takıldıysa ona hediye verilmesi gayesi güdüldüğü, takılan tüm ziynet eşyasının kadına bağışlanmasının amaçlanamayacağı görüşü ileri sürülmüş ise de, bu görüş Kurul çoğunluğunca benimsenmemiştir.

27. Sonuç itibarıyla, Hukuk Genel Kurulunca da benimsenen Özel Daire bozma kararına uymak gerekirken önceki kararda direnilmesi usul ve yasaya aykırıdır.

28. Bu nedenle direnme kararı açıklanan değişik gerekçe ve nedenlerden dolayı bozulmalıdır.

IV. SONUÇ:

Açıklanan nedenlerle;

Davacı vekilinin temyiz itirazlarının kabulü ile, Yargıtay 3. Hukuk Dairesinin 27.01.2016 tarihli ve 2015/2539 E., 2016/842 K. sayılı kararının 9. paragrafının 1. bendindeki “1 adet 22 ayar 13 gr bilezik” ifadesinin bozma kararından çıkartılması suretiyle direnme kararının yukarıda açıklanan değişik gerekçe ve nedenlerden dolayı, 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun geçici 3. maddesine göre uygulanmakta olan 1086 sayılı Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu'nun 429. maddesi gereğince BOZULMASINA,

İstek hâlinde temyiz peşin harcının yatırana geri verilmesine,

Aynı Kanun'un 440. maddesi uyarınca kararın tebliğinden itibaren on beş gün içerisinde karar düzeltme yolu açık olmak üzere 13.04.2021 tarihinde oy çokluğu ile karar verildi.

KARŞI OY

Uyuşmazlık; tarafların düğününün yapıldığı yörenin örf ve adetine göre erkeğe takılan altınların erkeğe ait olduğu yönündeki davalı savunmasının kanıtlanıp kanıtlanmadığı, buna göre düğünde erkeğe hediye olarak takılan altınların, davalının kişisel malı sayılıp sayılmayacağı, örf ve adet gereği erkeğe verilmiş kabul edilip edilmeyeceği noktasında toplanmaktadır. Davalı erkek; yörenin örf ve adetine göre düğünde takılan takıların erkeğe ait olduğunu savunmuş, davacı kadın ise, örf ve adete göre ev eşyalarını erkek tarafının alması hâlinde takıların erkeğe ait olacağını, oysa tarafların ev eşyalarını kendilerinin aldığını ileri sürmüştür. Bu noktada; ziynet kavramı, örf ve adet kuralları ile davada ispat kuralına ilişkin yasal düzenlemelere bakmak gerekir.

Ziynet; altın, gümüş gibi kıymetli madenlerden yapılmış olup; insanlar tarafından takılan süs eşyası olarak tanımlanmaktadır (Yılmaz, E.: Hukuk Sözlüğü, ... 2011, s. 1529). Ziynet eşyasını

da, evlilik münasebetiyle gelin ve damada verilen hediyeler olarak nitelendirmek mümkündür. Kadına özgü ziynet eşyaları; bilezik, altın kelepçe, kolye, gerdanlık, takı seti, bileklik, saat, küpe ve yüzük gibi takılar olarak kabul edilmektedir (Sağıroğlu, M.Ş: Ziynet davaları, ..., 2013, s.3).

Kadına özgü ziynet eşyaları; eşler arasında bir anlaşma yoksa veya bu konuda örf ve adet bulunmadıkça evlilik sırasında kim tarafından hangi eşe takılmış olursa olsun kadın eşe bağışlanmış sayılır ve artık onun kişisel malı niteliğini kazanır (HGK'nın 05.05.2004 tarih, 2004/4-249 E, 2004/247 K, 04.03.2020 tarih, 2017/3-1040 E, 2020/240 K). 4721 sayılı Türk Medeni Kanunu'nun (TMK) 1/1 maddesindeki; "Kanunda uygulanabilir bir hüküm yoksa, hakim , örf ve adet hukukuna göre, bu da yoksa kendisi kanun koyucu olsaydı nasıl bir kural koyacak idiyse ona göre karar verir." düzenlemesi gereği hâkim kanunda hüküm bulunmayan hâllerde örf ve adet gereğince karar verme yetkisine sahiptir. Örf ve adet kuralları; belli bir olay ve ilişkilerde toplumun bireylerince belli bir biçimdeki davranışın tekrarlanması ile yavaş yavaş organizmanın gelişmesi gibi meydana gelir. Dolayısıyla, bir örf ve adet kuralının uzun süre uygulanması (maddi unsur) bu kurala uyma konusunda toplumda bir inancın (psikolojik unsur) yerleşmesi ve kurala uyulmaması durumunda bir yaptırım ile karşılaşılacağı konusunda bir kabulün olması (hukuki unsur) gerekir.

4721 sayılı Türk Medeni Kanunu'nun (TMK) 6. maddesi:

"Kanunda aksine bir hüküm bulunmadıkça, taraflardan her biri, hakkını dayandırdığı olguların varlığını ispatla yükümlüdür. "

6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu (HMK)'nın "İspat yükü" başlığını taşıyan 190. maddesi:

"(1) İspat yükü, kanunda özel bir düzenleme bulunmadıkça, iddia edilen vakıaya bağlanan hukuki sonuçtan kendi lehine hak çıkaran tarafa aittir.

(2) Kanuni bir karineye dayanan taraf, sadece karinenin temelini oluşturan vakıaya ilişkin ispat yükü altındadır. Kanunda öngörülen istisnalar dışında, karşı taraf, kanuni karinenin aksini ispat edebilir." hükmünü içermektedir.

HMK'nın 190. maddenin birinci fıkrasında, ispat yükünün belirlenmesine ilişkin temel kural vurgulanmıştır. Buna göre, bir vakıaya bağlanan hukuki sonuçtan kendi lehine hak çıkaran taraf ispat yükünü taşıyacaktır.

İspatın konusu, tarafların üzerinde anlaşamadıkları ve bu uyuşmazlığın çözümüne etkili olabilecek çekişmeli vakılardır ve bu vakıaların ispatı için delil gösterilir. Vakıa (olgu) ise, 03.03.2017 tarihli ve 2015/2 E. ve 2017/1 K. sayılı Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararında; kendisine hukuki sonuç bağlanmış olaylar şeklinde tanımlanmıştır. İspatı gereken olaylar, olumlu vakıalar olabileceği gibi olumsuz vakıalar da olabilir. Bir davada o davanın çözümünü etkileyebilecek vakıalar için delil gösterilir ve ancak bu deliller inceleme konusu olabilir. Başka bir deyişle, delil, bir vakıanın ispatı için başvurulacak vasıtalar ve konusu da maddi hukuktur.

Öncelikle düğünde takılan ziynet ve altınların varlığı ve miktarının tespiti gerekir. Düğünde taraflara takılan bilezikler ile altınların tespiti için davacı tarafın dayandığı altı adet fotoğraf ve CD üzerinde yapılan bilirkişi incelemesi sonucu düzenlenen asıl ve ek raporlar ve tanık beyanına göre, mahkemece, davacı kadın üzerinde 5 adet 22 ayar, her biri 22 gram ... burması, 11 adet 22 ayar her biri 15 gram civarında takı bileziği, 1 adet 14 ayar 10 gram fantezi bilezik ile 31 adet çeyrek altın, davalı erkek üzerinde ise, 1 adet 13 gram 22 ayar bilezik, 2 adet

ziynet altın, 3 yarım altın, 80 adet çeyrek altın bulunduğu, erkek üzerine takıldığı tespit edilen 1 adet bilezik davalıya takılmış ise de kadına özgü ziynet eşyası olması nedeniyle kadına ait olduğu ayrıca 5 ... burma bileziğin de davacıda kaldığı kabul edilerek, davanın kısmen kabulüne karar verilmiştir.

Mahkeme kararını temyizinde davacı, örf ve adet yönünde yeterli araştırma yapılmadığını ileri sürmüş, mahkemece davacıda kaldığı kabul edilen 5 ... burma bileziği temyiz konusu yapmamış, davalı da temyizinde, köy muhtarının beyanı ile yöresel örf ve detin belirlendiğini, buna göre üzerinde tespit edilen altınların davacı tarafından talep edilmesinin yerinde olmadığını, davacı üzerinde 15 çeyrek altın tespit edilmesine rağmen, 31 adet çeyrek altının davacıya iadesi yönündeki kararın yerinde olmadığını ileri sürerek temyiz etmiş, davalı erkek üzerinde tespit edilen 1 adet 22 ayar, 13 gram bileziğin davacıya iadesini temyiz konusu yapmamıştır.

Bu durumda; mahkemenin, ilk kararında, 5 adet bileziğin davacıda bulunduğu, düğünde davalıya takılan 1 adet bileziğin de davacıya ait olduğu yönündeki kabulü taraflarca temyiz konusu yapılmadığından zel Dairenin bu yöndeki bozması yerinde değildir. Belirtilen yasal düzenlemeler ve tüm deliller birlikte değerlendirildiğinde; tarafların aynı köylü olduğu ve düğünlerinin köyde yapıldığı, CD ve fotoğraflarda tarafların düğününde kadın ve erkeğe ayrı kuşak takılarak takıların ayrı ayrı takılmış olması ve 9 yıl köy muhtarlığı yapan tanığın, “adetlere göre, düğünde kıza takılan takıların kıza, erkeğe takılan takıların erkeğe ait olduğu” beyanı karşısında, yöresel örf ve adet gereği düğünde davalı erkeğe takılan altınların davalıya ait olduğu kanıtlanmış bulunduğundan, mahkemenin direnme kararının yerinde olduğu, kararın onanması gerektiği görüşünde olduğumuzdan, sayın çoğunluğun aksi yöndeki bozma kararına katılınmamıştır.